

Alex Smith

SIPKOVA RUZENKA

THRILLER

Séfinspektor Robert Kett

ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA

Copyright © 2021 by Alex Smith

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Komrsková, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6869-1 (pdf)

Alex Smith

ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA

přeložila Alžběta Komrsková

VENDETA

Pro Jacqueline

Prolog

PÁTEK

POKUD ŠLO O KEVINA DUFRANEA, páteční večery patřily lovu.

Ne ryb, pochopitelně. Lovu *žen*.

Problém byl v tom, že v lovu žen byl zhruba stejně úspěšný jako při chytání ryb – a rybář byl velice špatný.

Kevin s povzdechem přenesl svou značnou váhu na nepohodlné barové židličky. Kvůli nějakému hipsterskému rozmaru byla vyrobená ze sedla na kolo a on měl pocit, že se mu vklínílo mezi půlky. Nechtěl si ale sedat jinam, protože hospoda praskala ve švech a on už se tak cítil nespůj.

Nespůj a nervózní, protože jeho další problém spočíval v tom, že on sám se naopak nechal chytit na špek velice snadno.

O catfishingu poprvé slyšel, když ta slova vypadla z ošklivé, užvaněné pusy jeho matky. Omylem nechal otevřený notebook a ta vlezlá kráva mu prošmejdila zprávy, jako by mu bylo třináct, ne osmadvacet. Facebook, instagram, messenger, všechno. Když se vrátil domů z práce v supermarketu, páchnoucí rybami a celý rozbolavělý, doslova se mu vysmála do obličeje.

„Uvědomuješ si, že ta holka, se kterou si píšeš, nejspíš ani není holka?“ zeptala se. „Bude to nějaký motorkář s chlupatou prdelí, co se tě snaží ulovit na falešnou identitu. Říká se tomu *catfishing*.“

Musel si to vyhledat na googlu, ale ani pak z toho nebyl o moc moudřejší. A nejvíc ho na tom štvalo, že máma měla pravdu. Melanie, dívka, se kterou si tři měsíce psal, která mu poslala tucty fotek své nádherné tváře a dokonalého úsměvu, která dělila svůj čas mezi vzdělávání sirotek, studium neurochirurgie a dobrovolničení v útulcích pro zvířata po celém světě, která se zdála být příliš dobrá, než aby byla skutečná...

No, skutečná opravdu nebyla.

Melanie byla Dave. Motorkář s chlupatým zadkem z Hullu.

Ale tentokrát to bude jiné.

Enya byla jiná.

Kevin zavířil zbytkem piva ve sklenici a hodil ho do sebe. Bylo teplé, protože tu seděl už dobrou hodinu, ale neměl peníze na další, obzvlášť pokud s Enyou půjdou do kina nebo na večeři. Musel pro ni vybrat svých posledních dvě stě liber, aby jí pomohl utéct od rodičů. A samozřejmě se nabídl, že všechno zaplatí, jako správný gentleman.

V poslední zprávě, poslané to odpoledne přes messenger, mu napsala, že nejspíš nebude mít moc času. Její otec, pilot Královského letectva, byl výjimečně doma a nebylo snadné před ním uniknout. Očividně to byl zlobr, který nechtěl, aby jeho dcera našla pravou lásku.

Kevinovi to ale bylo jedno. Nezáleželo na tom, kolik času spolu budou mít. Byl vděčný, že ji konečně uvidí naživo.

Enya byla jeho spřízněná duše. Poprvé mu napsala teprve před dvěma týdny, ale byl o tom skálopevně přesvědčený. Bavily ji

stejně věci jako jeho, poslouchala stejnou hudbu, měla ráda videohry a vlaky a nenáviděla své rodiče stejně, jako on nenáviděl ty svoje. Nemohl si přát nikoho lepšího, s kým to dát dohromady, možná se zamilovat a strávit s ním zbytek života. A taky byla ve špičkové formě. Úplná modelka.

Bude to nějaký motorkář s chlupatou prdelí, co se tě snaží ulovit na falešnou identitu, řekla jeho máma.

„Tentokrát ne,“ odpověděl do prázdné sklenice. „Enya je skutečná.“

„Co jsi říkal, kámo?“ zeptal se ho barman. Byl otravně mladý a pohledný, na rukou mu vystupovaly žíly tak, jak Kevinovi nikdy ne, přestože každý den pracoval u pultu s rybami u Morrisona a každou noc ho všechno pekelně bolelo. „Dáš si ještě jedno?“

Kevin zavrtěl hlavou a vytáhl telefon. Když zjistil, že se blíží osmá, zalil ho studený pot. Doslova se zachvěl a barová stolička se pod ním zakymácela.

„Nemůžu,“ řekl. „Mám rande.“

„Jasně,“ řekl barman a způsob, jakým si Kevina přeměřil, v něm vyvolal touhu přeskočit bar a jednu mu vrazit. Ne snad, že by toho byl schopný. Bezpochyby by spadl na zadek a barman by ho se smíchem vyprovodil ze dveří.

Místo toho zvedl telefon, z jehož obrazovky se na něj usmívala Enya. Byla to první fotka, kterou mu poslala: seděla na ní usazená na piknikovém stole v síťovaném tílku a kraťoučkových šortkách. Jednou rukou si odhrnovala vlasy z očí, druhou natahovala dlaní vzhůru, jako by ho vábila. Při pohledu na ni mu pokaždé zaplesalo srdce. Brala mu dech.

Ukázal fotku barmanovi.

„S ní,“ řekl.

„Jasně,“ protáhl barman pochybovačně.

Běž do hajzlu, pomyslel si Kevin, když slezl ze stoličky. Necítil zadek. *Ty i tvoje matka*.

Samolibě se na muže usmál a vykročil k východu. Dal si jen jedno pivo a upíjel ho celou hodinu, ale stejně mu stouplo do hlavy. Měl za sebou náročnou směnu v práci a byl příliš nervózní, aby se najedl, a tak místo toho strávil hodinu ve sprše snahou zbavit se oděru mrtvých ryb.

Venku byla tma jako v pytli. Pohlédl na svůj odraz v okně. Vypadal jako duch, který v té hospodě údajně strašil, s nažloutlými, odulými tvářemi, ustupujícími vlasy a temnými, propadlými očima. Na vteřinu ho odvaha opustila. Doslova cítil, jak z něj odtéká, jako by vytáhl špunt.

Ona ví, jak vypadáš, řekl si. A byla to pravda. Enya během posledních dvou týdnů viděla tucty jeho fotek, ačkoliv jí samozřejmě poslal jen ty dobré. Přes videochat si nikdy nevolali. Nebylo to možné. Enya mu vysvětlila, že když zrovna necestuje po světě, bydlí v honosném sídle uprostřed ničeho, kde internetové spojení stojí za starou bačkoru.

Kevin otevřel dveře, sklonil se pod jejich nízký překlad a málem zakopl o schody na druhé straně. Vítr už na něj čekal, bušil do něj hrstmi spadaneho listí a vháněl mu do očí písek. Byl listopad a zima po mírném podzimu udeřila jako Thórovo kladivo. Přejel si rukou po řídoucích vlasech, jako by tím snad mohl něco zlepšit, a protáhl se mezi prázdnými venkovními stoly na opuštěné parkoviště baru U Adama a Evy.

K řece to byl jen kousek a stezka byla až na pár nevrlych pejskařů prakticky prázdná. Když došel k vodě, rozpršelo se. Jemné mrholení ho během pár vteřin promočilo až na kost.

„Bezva,“ zamumlal a přidal do kroku. Napůl doufal, že vezme Enyu na procházku ke katedrále, možná se cestou zastaví na jídlo. Ale nebesa byla odhodlaná se mu z vysoka vysrat na hlavu, jako vždycky. „Jděte do hajzlu, vy i vaše matka.“

S rostoucí vzdáleností od hospody tma houstla. Byly tu pouliční lampy, ale jen pár, a kaluže temnoty, které je oddělovaly, byly obrovské. Jako by tyto části světa někdo kompletně seškrábal z existence. Mohl tam kdokoli sedět, *schovávat se*, čekat, až kolem půjde někdo jako on. Proč si dali sraz zrovna tady? Byl to Enyin nápad, to věděl. Nacpal si ruce do kapes a nahmatl peněženku a telefon v jedné a inhalátor v druhé. Pokud se ho někdo pokusí okrást, zkope ho jako psa.

Jo, jasně, zazněl mu v uších matčin uštěpačný hlas a on jí málem něco odsekl, když vtom se ze stínů vynořila postava a rozběhla se k němu. Kevin vykřikl, dřepł si a prsty šmátral ve vlhké hlíně, zatímco muž dusal blíž, *blíž* a pak ho minul.

„Pardon!“ zakřičel muž přes rameno a odrazky na jeho oblečení se rozzářily pod světlem lamp.

„Já jsem...“ zavolal na něj Kevin, který mezitím vstal, a málem se zalkl vlastními slinami. „Vysypaly se mi... drobáky. Sbíral jsem je!“

Ale běžec už byl pryč.

„Debil,“ zamumlal Kevin, srdce mu bušilo v uších, nejhlasitější zvuk široko daleko.

Pokračoval v chůzi, vyždímaný náhlým přívalem adrenalinu. Po jeho boku plynula řeka a její tiché hučení připomínalo chrápání, jako by usnula. Z druhého břehu ho sledovalo publikum domů s jasnýma očima a on musel setřást dojem, že se mu smějí. Několikrát se zhluboka nadechl a dlouze vydechl. Prsty měl ztuhlé.

Zatřepal rukama a snažil se vzpomenout si, jak daleko se Cow Tower nachází a jak vlastně vypadá.

A najednou se vynořila z noci. Byla obrovská, mnohem větší, než si pamatoval z těch pár příležitostí, kdy ji mýjel. Na vrchol věže neviděl, přestože v jejím okolí stálo více lamp. Stromy před ní natahovaly větve, jako by něco ukrývaly. Další poryv větru zčeřil druhou řeku listů a prachu a zatlačil ho o krok zpátky.

Polkl knedlík, který se mu udělal v krku, a tiše si odkašlal. Vytáhl telefon a zjistil, že osmá minula před třemi minutami. Propásl ji? Myslela si, že nedorazí, a už odešla?

„Do hajzlu,“ zaklel a pokusil se vlhkými prsty odemknout telefon. Neměl na Enyu telefonní číslo, protože její máma pracovala pro britskou rozvědku a nesměla mít doma mobilní telefony, ale podíval se na facebook. Žádné nové zprávy na něj však nečekaly. Přece by mu napsala, že odchází, nebo ne? Kevin si znovu odkašlal a vykročil k obrovské věži jako rytíř, který se chystá vstoupit do hradu strážného drakem.

„Enyo?“ zavolal, ale vítr to slovo roztrhal na cáry a odnesl je do noci. „Enyo?“ zkusil to znovu, tentokrát hlasitěji.

Vtom zaslechl kroky. Zamžoural do tmy a spatřil řeku, která se ostře stáčela doprava, směrem na jih. Kráčeli k němu dva muži. Oba drželi v rukou plechovku piva.

„Enyo!“ zakřičel jeden z nich, a když ho míjeli, oba se sípavě rozchechtali.

Zmrdi, pomyslel si Kevin, ale dal si dobrý pozor, aby to nevyřekl nahlas. Poslední, co chtěl, bylo, aby ho slyšeli a rozhodli si to s ním vyřídit. Počkal, dokud neodezněly jejich kroky, a obrátil pozornost zpátky k věži. Dovnitř vedla pouze jediná brána a on z místa, kde stál, viděl, že je zamčená na visací zámek velký jako

jeho ruka. Brána byla stejně stará jako věž a prosakovala z ní temnota a znečišťovala noc. Neohrabaně se pokusil zapnout svítlnu na telefonu.

„Ale no tak,“ zamumlal. „Kráám jeden.“

Svítlna ožila a slabě osvětlila mrholení. Kevin za chůze posvítíl na cihlovou věž a hledal, kudy se dostat dovnitř. Nenašel žádné další dveře a okna byla příliš vysoko, než aby na ně dosáhl, i kdyby nebyla zatlučená. Obejít věž mu netrvalo ani dvacet vteřin. Posvítíl na stromy, keře a řeku, ale nikde nebylo ani živáčka.

„Enyo!“ zavolal. Cítil, jak mu déšť zatéká pod bundu a rozlévá se mu po těle – ta samá ledová hrůza, jako když si uvědomil pravdu o Melanii. „To jsem já, Kev. Prosím, Enyo, neboj se.“

Prosím, buď skutečná.

Vrátil se k bráně, tentokrát blíž. Svítlna bojovala se stíny a souboj prohrávala. Napadlo ho, že z druhé strany brány visí závěs, protože na zemi přece nemohlo existovat nic tak temného. Pak zvedl svítlnu a paprsek světla odhalil útroby věže.

Široký, kruhový vnitřek byl opuštěný – žádná zvířata hledající úkryt, žádné rostliny rostoucí na šterku a rozhodně žádná Enya.

Začínal mít vztek, protože takové zacházení si nezasloužil – a už vůbec ne od ženy. Udělal další krok k bráně a všiml si, že není v jedné rovině se zdmi věže. Byla jakoby uvnitř a nebyla sama. Po pravé straně se nacházela další brána, v pravém úhlu k té první. Mezi mřížemi spatřil kamenné točité schodiště vinoucí se vzhůru. I druhá brána byla zajištěná visacím zámkem.

Ten však byl odemčený a visel na stranu jako viklavý zub.

„Haló!“ zavolal Kevin. „Enyo? Jsi tam nahoře?“

Někdo mu šepem odpověděl a on se zachvěl tak silně, až měl pocit, že mu kůže sklouzne z kostí a on bude chrastit ve větru jako

nějaký halloweenský kostlivec. Předklonil se a uchem se téměř dotkl kovu. Rozhodně slyšel nějaký hlas, bolestivě tichý a monotónní jako hlasatel v rádiu.

Kevin ucouvl a zvážil možnosti. Právě teď se jako nejlepší variantu jevílo otočit se na patě a zmizet odsud. Zvedl telefon a pohlédl na Enyu na obrazovce, na její krásný úsměv a zvoucí ruku. Co když tam právě teď je? Co když je zraněná? Co když – náhle ho zalilo horko – na něj čeká, připravená posunout jejich vztah na další úroveň?

Zachvěl se a polkl.

„Jdu tam,“ řekl, zatlačil do brány, a když se ani nehnula, přitáhl ji k sobě. Se zaskřípěním, které znělo jako opilá dechovka, se neochotně otevřela. Visací zámek zarachotil o zem. A ten hlas k němu dál promlouval tlumeným šepotem a nabádal ho, aby si pospíšil.

Jen co se protáhl bránou, zakopl o první schod a upadl na točité schodiště. Něco se mu zarylo do dlaně, ostré jako žiletka. Namířil na to baterku a spatřil šlahoun nějaké rostliny, ostružiníku nebo růžového keře, jehož trny se mu zaryly hluboko do dlaně.

„Do hajzlu,“ zaklel vztekle. Zuby si vytáhl trn z kůže a vyplivl jeho hořkost a měděnou pachutí své vlastní krve.

Znovu zavolal Enyino jméno, ale věž jeho hlas spolkla. Polykala i *jeho*, hltala ho jeden schod za druhým, jak stoupal vzhůru. Hlas teď byl zřetelnější. Ne jako hlasatel, ale něco jiného. Možná vypravěč. Intonace klesala a stoupala, přerušovaná podivnými zvukovými efekty. Pohyboval se opatrně, poněvadž tu chybělo zábradlí a šlahouny ostružiní se mu pokoušely podrazit nohy. Vegetace zhoustla natolik, že téměř neviděl schody.

Nebo tu *nohu*.

Kevin naklonil telefon a spatřil ji právě včas, vykukující z trní. Byla bosá, až na škrábance křižující chodidlo a zubaté listky, které uvízly mezi prsty. Zastavil se a šokovaně zalapal po dechu. Pokračoval paprskem světlny vzhůru po noze a spatřil tetování Space Invader na kotníku, štíhlé lýtko a nahé stehno. Srdce se mu rozbušilo příslibem nahoty, než ho dostihl rozum a sevřel se mu žaludek.

Musel udělat další krok, aby viděl za ohyb schodiště. Našlapoval co nejopatrněji, aby nešlápl na odhalené prsty a dlouhé nohy. Světlo stoupalo od pokrývky trnů lesknoucích se mízou přes nahá ramena a štíhlý krk až k očím.

Byla to Enya. Byla to jeho dívka, láska jeho života. Po rtech se mu roztáhl úsměv a rozesmál se.

Jsi skutečná, pomyslel si. A další myšlenka ho zasáhla stejně tvrdě.

Jsi mrtvá.

Protože byla. Byla mrtvá, oči měla skelné a lezli po nich mravenci. Byla mrtvá.

A z horní části schodiště se dál ozýval ten zpěvavý hlas.

„... a co udělala zlá sudička? Uspala celý zámek! Kočky, psy, myši, žáby.“

Kevin se prudce otočil. Zdi byly příliš blízko, schody příliš příkré. Ostny se mu omotaly kolem kotníků, jako by byly živé, a utáhly se.

„Kuchaři a komorné a odvážní rytíři, všichni usnuli, kde stáli!“

A najednou padal do zívající temnoty věže, zatímco šílený hlas za ním se rozesmál.

„Všichni spali! Všichni spali! Všichni spali!“

Kapitola první

SOBOTA

„SLUŠÍ TI TO, ŠÉFINSPEKTORE KETTE.“

Billie oprášila ramena jeho zbrusu nového tmavě šedého obleku, utrhla uvolněnou nit a upustila ji na kuchyňskou podlahu. Místnost zalévalo světlo chladného, ale dychtivého rána a ptáci hlasitě zpívali. Evie a Moira seděly u stolu a soustředěně vybarvovaly omalovánky – Moira namísto voskovek džemem. Celý dům voněl po toastech a čaji a ta vůně v sobě nesla nostalgii po minulosti i naději do budoucna.

Billie lehce povolila uzel Kettovy blankytně modré kravaty, aby mohl dýchat.

„Díky,“ řekl Kett. „Na ten oblek si budu muset chvíli zvykat.“

I na tu práci, pomyslel si.

„Povedeš si skvěle,“ odpověděla, ale do očí mu nepohlédla. Od chvíle, kdy komisař Clare požádal Ketta, aby se vrátil k policii, uplynulo téměř šest měsíců; šest měsíců plných schůzek, slyšení a komisí, než byla jeho žádost konečně schválena. Šest měsíců. 174 dní. Ani zdaleka dostatečně dlouhá doba, aby Billie přijala myšlenku, že z něj opět bude policajt.

Ale věděl, že se snaží.

Políbila ho na rty a její polibek chutnal po jahodovém džemu.

„Dobře to dopadne,“ řekla. „Musí.“

Usmála se, pohládila ho po čerstvě oholené tváři a pak pocuchala jeho nepoddajné vlasy. Se smíchem se odtáhl.

„Nepřeháněj to, Billie, nejsi moje máma.“

„Ale *já* jsem,“ prohlásila Mary Kettová, která právě vešla do kuchyně. Téměř se nepodobala ženě, kterou Kett našel ve whytetailské komunitě. Jako by odhodila kokon svého starého já a přerodila se – vyšší, silnější, veselejší. Odehnala Billie z cesty a znovu mu utáhla kravatu. Pak si olízla palec a otřela mu koutek úst. „Pořád jsi od džemu, Robbie. Takhle to nejde.“

„No tak, mami,“ zabručel a ucouvl tak zprudka, že narazil do kuchyňského pultu a shodil na zem čajovou lžičku. „Nejsem mimino.“

Evie a Moira se rozesmály.

„Jsi mimino,“ prohlásila Evie. „*Moje* mimino.“

„Jen se chci ujistit, že jsi připravený na svůj velký den,“ řekla Mary a posunula si brýle na nose. „Musíš vypadat, že tomu velíš, ne jako bys vylezl z prasečího chlívku.“

„*Prasečího chlívku?*“ vyhrkl Kett. „Ten oblek je nový!“

„Vyčistil sis zuby, tatko?“ zeptala se Evie.

„Dobrá otázka,“ přisvědčila Mary. „Zuby vyčištěné?“

„Ano. Samozřejmě.“

„Vlasy učesané?“ přisadila si Evie.

„Ano, i když to tak nevypadá,“ odpověděla za něj Billie.

„Čisté spodky?“ zeptala se Evie a znovu se rozesmála na celé kolo.

„Čisté podky?“ zopakovala Moira.

„Čisté spodky?“ zeptala se Mary.

„Čisté spodky si беру každý den!“ zafuněl Kett.

„To mi připomíná,“ začala Mary a posadila se vedle Moiry. „Vypovídala jsem vám o Robbieho prvním dni ve škole?“

„Mami, ne.“

„Robbie miloval Supermana. Miloval všechny superhrdiny, ale Supermana obzvlášť. A nemohli jsme si dovolit kostým, takže –“

„Mami,“ zavrčel Kett.

„Natáhl si přes kalhoty červené spodky. A šel tak do školy.“

„Sbal si svých pět švestek,“ prohlásil Kett. „Stěhuješ se pryč.“

Ale nikdo ho přes smích neslyšel. Zvedl lžičku ze země, hodil ji do dřezu a zpražil nejprve svou matku a pak i svou manželku pohledem. Usmál se teprve ve chvíli, když vyšel z kuchyně a při vzpomínce na první školní den mu zažhnuly tváře.

Poplálal se po kapsách, aby se ujistil, že má klíče, a vzal si z věšáku u vchodových dveří kabát. Když si ho natáhl, všechny už se za ním nahrnuly do chodby.

„Co říkáme tatínkovi?“ zeptala se Billie, která v náruči nesla jejich nejmladší dcerku.

„Mám tě ráda,“ zaculila se Moira.

Evie se přitiskla k mámině noze, ve tváři vepsané obavy.

„Nechci, abys odešel,“ řekla. „Chci, abys zůstal a četl mi pohádky.“

„Přečtu,“ řekl. „Jen co se vrátím.“

Z prvního patra se ozval dusot a na schodišti se objevila Alice. V náruči chovala činčilu Maggie.

„Tati,“ hlesla, „nechod.“

„Tatínek musí jít,“ řekla Billie.

„Ne, nemusí,“ opáčila Evie a zamračila se.

„Jo, jinak umře,“ prohlásila Alice bez obalu jako obvykle.

„Bude v pořádku,“ řekla Billie. „Taky nechci, aby šel. Chci, aby tu zůstal a nemusely jsme se o něj dělit. Ale tatínek dělá něco

důležitého. Čeká na něj práce. Potřebují ho další lidé a to je v pořádku, protože bude opatrný, že ano?“

Kett přikývl.

„Pokud se ocitne v nebezpečí, bude myslet na nás, na nás všechny. Udělá to, co je správné pro jeho rodinu, že ano?“

„Udělám. Slibuju.“

Kett položil ruku na dveře, ale zaváhal a pohlédl na osoby, které miloval ze všeho na světě nejvíc. Náhle se ho zmocnila úzkost a napadlo ho, že by měl zavolat Clareovi a říct mu, že si to rozmyslel, že se rozhodl špatně.

Ale Billie měla pravdu. Čekala na něj práce.

„Jsme na tebe pyšné,“ řekla Billie. „Myslím to vážně. Já jsem na tebe pyšná.“

„Díky,“ řekl Kett. „Buďte hodná, děvčata, zatímco budu pryč.“

„Bez šance,“ prohlásila Billie. „Nějak už to zvládneme. Ale myslím to vážně. Buď opatrný. Dávej na sebe pozor.“

Kett otevřel dveře a ráno ho přivítalo studeným, vlhkým objetím.

„Budu,“ řekl.

Bez šance.

BYLO TO, JAKO BY nikdy neodešel.

Kett prošel dveřmi Norfolkského policejního ředitelství a zhluboka se nadechl teplého vzduchu. Uvnitř to vypadalo, znělo i vonělo stejně, jak si pamatoval, a když míjel recepci, přemítal, jestli byl opravdu tak dlouho pryč, nebo se mu to jen zdálo. Události posledních měsíců mu nepřípadaly skutečné, dokonce i bolest z Keefeovy kulky otupěla – pořád ji cítil za žebry, ale byla mu teď tak důvěrně známá, že na ni občas na celé hodiny zapomněl. Jizvy

z loňského roku byly ukryté pod jeho novým oblekem. Právě teď na nich nezáleželo.

Když se proplétal chodbami do kanceláře týmu pro vyšetřování závažných případů, nikdo si ho nevšímal. Řadový policisté ani detektivové mu nevěnovali pozornost. Příklad z Whytetailu se po odhalení gangu obchodujícího s lidmi udržel ve zprávách zhruba týden. Média přinášela novinky o tom, jak policie likviduje další části operace, ale Kett se držel stranou. Zásluhy si – právem – připsali Porter a Savageová spolu s komisařem Colinem Clarem. Celá země je oslavovala.

Když vstoupil do kanceláře detektivů, u stolů sedělo asi půl tuctu lidí. Ještě nebylo ani osm a ve vzduchu se vznášela vůně kávy. Vykročil ke komisařově kanceláři, když vtom ho zastavil známý sípavý hlas.

„Návrat marnotratného syna!“

Detektiv inspektor Dunst se právě vracel z chodby vedoucí na toalety a stále si zapínal kalhoty. V ostrém světle vypadal nažloutle, a než stačil cokoli dodat, rozkašlal se.

„Jak to, že pořád žiješ, Keithe?“ zeptal se ho Kett, když k němu muž dokulhal. „Vypadáš jako chodící mrtvola.“

„Jen potřebuju další cígo,“ opáčil Dunst, vlhce si zachrchlal do pravé ruky a pak ji podal Kettovi.

„É... ne,“ odmítl Kett a poplácal detektiva po rameni. „Ale rád tě vidím. Kde jsou všichni?“

„Ve vyšetřovací místnosti,“ řekl Dunst a otřel si dlaň o kalhoty. „Čekají na tebe.“

Kett děkovně přikývl, propletl se mezi stoly na druhou stranu kanceláře a otevřel dveře. Komisař Clare seděl na stole v čele velké místnosti a konec tužky měl zaražený tak hluboko do nosu,

že se zdálo, jako by se pokoušel o lobotomii. Vzadu seděli detektiv inspektor Peter Porter a detektiv konstábl Kate Savageová a šep-
tali si jako rozjívené děti. Policejní konstábl Aaron Duke seděl na
židli vpředu, před sebou prázdný zápisník a v zarostlé tváři vý-
raz hlubokého soustředění.

Jedinou další osobou v místnosti byl Richard Johnson, otrav-
ný psycholog, kterého Kett navštěvoval po případu doručovatelek
a který bojoval proti jeho návratu do práce.

Všichni se na něj otočili.

„Dobré ráno,“ řekl a zvedl ruku na pozdrav.

„Kette,“ vyštěkl Clare, tužku pořád v nose. „Už jsem po vás
chtěl vyhlásit pátrání.“

„Tam mě nenajdete,“ poznamenal a zavřel za sebou dveře.

Clare si vytáhl tužku z nosu a zastrčil ji do kapsy. Pak seskočil
ze stolu a začal přecházet po místnosti. Měl na sobě obyčejné ob-
lekové sako a kalhoty, které vypadaly o dvě čísla větší, ale Kett
se ho na to nechtěl ptát pro případ, že to nějak souviselo s nyní již
legendární kalhotovou příhodou ve Whytetailu.

„Posadte se, šéfinspektore Kette,“ řekl Clare. „Pustíme se do
toho. Všichni víte, proč jste tady.“

Kett došel k řadě stolů před Porterem a Savageovou a kývl na ně.

„Ráda tě vidím,“ zašeptala Savageová, když se posadil.

„Všechno se hroutí,“ pokračoval Clare a jeho pronikavý hlas se
nesl místností. „S lidmi je to čím dál tím horší. Zločin je na vzestu-
pu. Viděli jsme to na vlastní oči – u případů jako Stillwater, Percival
a Figg, u těch doručovatelek. U případu zlého psa, u Ketta a jeho
bubáka s prasečí hlavou. U těch nebohých mladíků obětovaných
na kamenech. A u toho gangu s bílým masem, který jste odhali-
li začátkem letošního roku. Takové případy jsme vídali jednou za

deset let, ale tohle se seběhlo během jediného roku a pár měsíců. Nevím, co se to děje, ale vím, že jsme tou tenkou modrou linií, která stojí mezi těmi netvory a dobrými, slušnými lidmi tohoto kraje a celé země.“

„Zajímalo by mě, kolikrát si to nacvičoval,“ zamumlal Porter.

„Dlouho jsem váhal, jestli založit jednotku jako tahle,“ pokračoval komisař. „Jednotku s pravomocemi a autoritou jít po těch nejhorších z nejhorších. Ale teď už vím, že nemáme na výběr. Už jsem vám říkal, že abyste chytili netvora, občas musíte poslat netvora.“

Pohlédl na Ketta.

„Nepovažuji vás za netvora, Robbie. Ani zdaleka. Jste dobrý muž, ale také jste muž, který se nezastaví, muž, který se nebojí dělat obludné věci. A přestože se mi to nelíbí, vím, že to je občas potřeba.“

V tu chvíli Richard Johnson zvedl ruku a otevřel ústa. Clare ho umlčel pohledem.

„Dojde na vás řada, Dicku,“ řekl.

Vystřelila další ruka, tentokrát Dukeova. Něco si zapisoval do zápisníku.

„Můžeme trochu zpomalit?“ požádal konstábl. „Co bylo po té části o nejhorších z nejhorších?“

„Nemusíte si dělat poznámky,“ řekl Clare, ačkoliv se nezdálo, že by se Duke chystal přestat.

„Myslím, že teď je vhodný čas projít si nějaká základní pravidla,“ řekl Johnson, otočil se k místnosti a jednou rukou pohladil svůj dlouhý, řídký plnovous. „Toto bude specializovaná policejní jednotka, ale to neznamená, že si můžete dělat, co chcete. Mým úkolem je projít s vámi základní bezpečnostní opatření, která všichni budete muset dodržovat.“

Porter zasténal.

„Tak třeba, Robbie, pokud se dostanete do přímého střetu s podezřelým, jaký je správný postup?“

„É...“ zamumlal Kett. „Jakého střetu?“

„Richarde, říkal jsem, že na vás přijde řada,“ přerušil ho Clare, ale druhý muž ho neposlouchal.

„Řekněme, že jste spolu v jedné místnosti a podezřelý vás popadne za sako.“

„Jestli je to tohle sako, měl bys mu ho prostě dát,“ poznamenal Porter.

„Co tím chceš říct?“ ohradil se Kett, otočil se na židli a udiveně na něj pohlédl. „Tohle je nový oblek.“

„Nový *pro tebe*?“ zamračil se Porter. „Ale zděděný po dědečkovi?“

„Kette!“ okřikl ho Johnson.

„Richarde!“ ozval se Clare. „Teď mluvím já. Vaše bezpečnostní nesmysly můžou počkat.“

„Nemyslím si, že takové věci mohou počkat,“ odpověděl Johnson nesnesitelně klidným tónem. „Ovládání hněvu je hlavním cílem mé terapie a tady Robbie to zoufale potřebuje. Takže, Robbie, co byste udělal?“

Kett zatěkal pohledem mezi Clareem, který mlčky pěníl vzteky, a psychologem.

„Ptáte se, co bych udělal, kdyby mě podezřelý chytil za flígr?“ Johnson přikývl.

„No, asi bych... ho zatkl?“

„Jak?“ zeptal se Johnson.

„Pouty?“

„A?“

„No...“ Kett pokrčil rameny.

„Pěstmi?“ zeptal se Johnson. „Protože všichni víme, jak rád mlátíte lidi.“

„Nemám mlácení lidí vyloženě rád,“ bránil se Kett. „Ale občas...“

„Žádné mlácení,“ přerušil ho Johnson. „Za žádných okolností. Je to jasné? Prvním pravidlem této jednotky je, že nesmíte nikoho praštit.“

„Za chvílku praštím já vás,“ zamumlal Clare a loupł po psychologovi pohledem.

„Cože?“ zeptal se Johnson.

„Cože?“ zopakoval Clare a nasadil nevinný výraz.

„Může mi někdo říct, co jste říkali po tom, co Kett řekl, že má na sobě oblek po dědečkovi?“ zeptal se Duke, který zuřivě čmáral do zápisníku.

„Dost!“ zařval Clare, vytrhl Dukeovi pero z ruky a odhodil ho na druhou stranu místnosti. Odrazilo se od zdi a Johnson se musel sklonit, aby ho nezasáhlo. „Zdraví a bezpečí můžou počkat. Vaše poznámky můžou počkat. Váš levný oblek může počkat.“

„Není to levný...“

„Naší prioritou je zorganizovat tuhle posranou jednotku. Dokonce pro ni ještě ani nemáme název.“

„Rozhodně bych ji nenazývala Posraná jednotka,“ ozvala se Savageová.

„Já ti nevím,“ zakřenil se Porter. „Podle mě by to všechny zloduchy spolehlivě zahnilo. Vypadněte odsud, přichází Posraná jednotka!“

Clare ho zpražil vzteklým pohledem.

„Pardon,“ hlesl detektiv. „Jednotka pro boj se špatným zločinem?“

„Špatným zločinem?“ namítla Savageová. „To je směšný. Všechno zločin je špatný. To je to nejhorší jméno pro jednotku, jaké jsem kdy slyšela.“

Porter našpulil rty a hledal podporu u Ketta.

„Je to dost špatný název,“ řekl Kett.

„Název je mi ukradený!“ vytřeštil oči Clare. „Poslouchejte mě. Poslouchejte mě velice dobře. Tohle je zkouška. Zkušební doba. V posledních měsících jste mě všichni zklamali. Takže jediná chyba, jediný přešlap, a celá tahle jednotka bude rozpuštěna. Je to jasné?“

Kett přikývl.

„Přežije jenom v případě, že budeme spolupracovat. Že budeme fungovat jako tým. Ti zločinci s námi nešpásují. Myslí to smrtelně vážně a jsou připravení a nemilosrdní. Nemůžeme je porazit, pokud to nebudeme brát stejně vážně, pokud nebudeme stejně připravení.“

A stejně nemilosrdní, pomyslel si Kett.

Clare vypadal, že chce ještě něco dodat, ale přerušilo ho zavibrování telefonu na stole. Přijal hovor a ztlumil hlas. Ticha rychle využil Johnson.

„Představím vám jiný scénář,“ začal svým неотřesitelně klidným hlasem. „Podezřelý ukradl auto, vy ho pronásledujete. Jaké kroky podniknete, abyste zajistili bezpečí civilistů?“

„Necháme řídit Portera,“ ozvala se Savageová. „Při rychlosti dvacet kilometrů za hodinu se těžko někomu něco stane.“

Porter se málem zaskl vzteky.

„Myslím, že neberete vážně...“

Clare se neomaleně protáhl kolem psychologa a schoval telefon do kapsy.

„Vypadá to, že se vracíte v pravý čas, Kette,“ řekl. „Máme tělo. Mladá žena. Podříznuté hrdlo, zamotaná v trní, odhozená ve městě.“

Rozhostilo se ticho a atmosféra se proměnila.

„Trní?“ promluvil po chvíli Porter. „To je trochu extrémní.“

„Extrémní zločin,“ poznamenala Savageová. „To je náš název.“

Kett přikývl a zvedl se od stolu.

„Jednotka pro extrémní zločiny,“ řekl. „Kate, trefila jsi hřebíček na hlavičku.“

„Udělám z toho oficiální název,“ kývl Clare směrem ke dveřím.

„A teď se dejte do práce.“

Kapitola druhá

NORWICH NIKDY NEVYPADAL víc středověce.

Když Kett kráčel na sever podél řeky, chodník byl uzavřený a policejní pásy se ve větru třepotaly jako prapory na rytířském turnaji. Okolí střežila desítka uniformovaných policistů a zaháněla zvědavé kolemjdoucí. Vypadali jako rytíři v černém a za nimi se tyčila jejich pevnost, kruhová cihlová věž vyšší než okolní stromy, posetá okénky. Navzdory provozu na protějším břehu a hlasům z policejních vysílaček měl Kett pocit, jako by se propadl v čase.

„Kde je tělo?“ zavolal, když byl na doslech. Mladá policistka trhla palcem přes rameno a druhou rukou si odhrnula vlasy z obličeje, jen aby je vítr sfoukl zpět.

„Ve věži. Na schodech. Technici už jsou uvnitř.“

Kett děkovně přikývl. Savageová kráčela po jeho boku, zatímco Porter a Duke se přetlačovali o třetí místo. Vlevo se cestička stáčela na západ a opisovala ohyb řeky. Shromáždil se tam dav – někteří lidé zírali na scénu vytřeštěnýma, hladovýma očima, jiní se rozčilovali, že jim přehradili trasu do práce. Několik policistů se je marně snažilo rozehnat.

„Hej, vy tam,“ zaburácel Kett tak hlasitě, až několik policistů vylekaně poskočilo. „Ustupte, jestli s tím teda nemáte něco společného.“

Z jeho tónu bylo zřejmé, že to myslí vážně, a lidé se začali rozcházet. Kett si uvědomil, že pár mužů vepředu drží v rukou telefony. Novináři. Chlap ve středním věku s hlasem drsným jako šterk se natáhl přes pásku.

„Kette, jste zpátky? Norfolk musí být zoufalý, co? Nějaký komentář?“

Jo, pomyslel si Kett. Jdi do hajzlu.

Ale nechal si ta slova pro sebe a místo odpovědi na něj vrhl ostrý pohled.

„Jak váš návrat vnímají rodiny vašich obětí?“ pokračoval muž.

„Nevšímej si ho,“ řekla Savageová. „Je to parazit.“

Další policista, který hlídal jediný vchod do věže, pohlédl na Dukea, jako by spatřil medvěda na kole.

„Dobré ráno, šéfové,“ pozdravil. „Jak ses proboha dostal do klubu velkých hochů, Dukeu?“

„Díky své okouzující osobnosti,“ odpověděl Kett, načež Duke nesouhlasně zamručel. „A podnětným konverzačním schopnostem. Kam máme namířeno?“

Byla to však zbytečná otázka. Ze vchodu do věže ústily dvě brány. První vedla do nitra věže, zalitého sluncem a zcela prázdného. Za branou po pravé straně se nacházelo točité schodiště, vinoucí se zdmi věže. Uvnitř byly natažené kabely a chodbu osvětlovaly ostré přenosné halogeny. Stíny, které se rozlévaly po stěnách, zdeformované světly a hrubými cihlami, připomínaly pohádkové netvory. Kett zevnitř slyšel hlasy, tlumený šepot.

„Je to tu dost úzké,“ řekl policista. „A zrádné. Koukejte pod nohy.“

„Díky,“ řekl Kett a sklonil se pod nízký oblouk. „Savageová, pojd' se mnou. Portere, myslím, že ty se sem nevejdeš.“

Místo páchlo smrtí, ale na to byl připravený. Víc ho zaskočil zápach tlející vegetace, jako by vrazil hlavu do hromady kompostu. Zakryl si ústa hřbetem ruky a vystoupal prvních pár schodů, ale byl nucen zastavit, protože dál nebylo kam jít. V cestě mu ležel koberec ostružinových šlahounů. Další se vinuly po stěnách, připevněné něčím, co vypadalo jako lepicí páska.

A uprostřed šlahounů, téměř mumifikované v listech a trnů, leželo tělo.

„Ježíši,“ vydechl Kett.

„Úplný Vánoce, co?“ ozval se z horní části schodů známý hlas s trinidadským přízvukem.

„Caro?“ zavolal Kett.

„A já Vánoce *nenávidím*,“ pokračovala Cara Hayová. Ozvalo se zašustění a vzápětí se objevila jestřábí tvář odborné konzultantky. Od její oholené hlavy se odráželo světlo. „Nesnáším, když mi lidé dávají dárky, protože nikdy nevíte, co je uvnitř. Proč to balit? Proč to skrývat? Prostě mi dejte ten dárek, ne?“

„Myslíš, že o to tady jde?“ zeptal se Kett. „Dárek?“

Jednou rukou se přidržel stěny a stoupal dál. Pod podrážkami mu křupaly trny. Tělo omotané trnitými šlahouny zjevně patřilo mladé ženě. Kůži měla posetou drobnými rankami od ostnů, ale příliš krve neviděl – dokud neudělal další krok a nespatřil její hrdlo. Bylo rozříznuté od ucha k uchu a krev v jasném světle halogenů působila nepřírozeně, téměř jako umělá.

Oči mladé ženy byly otevřené, strnulé v nesnesitelné hrůze z toho posledního, co viděla. I ústa měla dokořán a její hrdlo připomínalo temnou jámu. Vypadala, jako by stále křičela.

„Možná,“ odušila Hayová. „Někdo si dal hodně práce s aranžováním oběti. Kolem těla byl pevně omotaný *rubus fruticosus*.

Ostružiník, pro nás obyčejné smrtelníky. Dokonce tu jsou i nějaké plody.“

Ukázala prstem v rukavici na shluk přezrálých bobulí u dívčina ucha. Z nějakého důvodu se Kettovi z toho pohledu udělalo víc nevolno než ze samotného těla. Všude se to jen hemžilo tisíci mravenců.

„Na ostružiny je trochu pozdě, nemyslíš?“ namítl. „V listopadu?“

„Přesně tak,“ odvětila Hayová. „Nejsou připojené ke stonku. Někdo je přidal.“

„Přidal?“

„Nejspíš je koupil v supermarketu a naaranžoval pro efekt.“

„To snad ne,“ hlesla Savageová.

Kett se přitiskl ke stěně, aby se mohla vmáčknout vedle něj. Chodba v něm vyvolávala strašlivý pocit stísněnosti, a tak se na okamžik jen zhluboka nadechoval zatuchlého vzduchu.

„Podřízli jí hrdlo?“ zeptala se Savageová.

„To nechám na patologovi, ale vypadá to tak. Nic nenasvědčuje tomu, že by utrpěla další zranění. Ty ranky na kůži nejspíš vznikly až po smrti, když ji vrah zabalil do těch trnitých šlahounů. Počkal s tím, dokud nebyla mrtvá.“

„Malé laskavosti,“ řekla Savageová. „Víme, kdo to je?“

„Neměla žádné oblečení, ale na kotníku má tetování. Támhle.“

Kett si prohlédl dívčiny nohy a na kotníku spatřil černým inkoustem vytetovaného maličkého mimozemšťana ze Space Invaders – velikosti padesátikoruny. Z ženiných bosých chodidel mu lezli do bot mravenci a on se je pokusil setřást.

„A bylo tu tohle,“ dodala Hayová a zmizela za ohybem schodiště. Když se vrátila, držela telefon v průhledném sáčku na důkazy. Byl to Samsung Galaxy v obalu s *Hello Kitty*. „Ležel na schodu

nad hlavou oběti. Svědek tvrdí, že z něj hrálo nějaké vyprávění, příběh. Prý pohádka. Je vybitý, takže než si ověříme, že je opravdu její, budeme ho muset nabít.“

„Ujmu se toho,“ nabídl se Kett. Stoupl si na další schod, naklonil se nad tělo oběti a vzal si od Hayové telefon. „Kdo ji našel?“

„Detaily vám řeknou kolegové dole, ale byl to nějaký mladík. Měl tu s tou ženou v osm hodin schůzku, ale když dorazil, byla mrtvá. Zakopl, upadl a omdlel. Když se probрал, byl mimo, motal se kolem a spadl do řeky. Někdo to nahlásil a museli ho vylovit záchranáři.“

„Žije?“ zeptala se Savageová. Hayová přikývla.

„A mluví?“ dodal Kett.

„To nevím. Skoro celou noc byl v bezvědomí, probрал se teprve před hodinou – proto jsme dorazili až teď. Možná v tom byl alkohol, drogy, nejsou si jistí. Ale sdělil jim jméno té holky. Enya.“

„Jako ta zpěvačka?“ podotkla Savageová. „Zvláštní.“

„To je všechno?“ zeptal se Kett.

„Ne tak docela,“ řekla Hayová. S povzdechem si otřela čelo předloktím. „Oběť má něco zaklíněné v ústech.“

„V ústech?“ zopakoval Kett.

Z nepohodlné pozice, ve které se opíral o zeď, ho bolela záda, ale dokud vedle něj stála Savageová, nemohl se pohnout. Z kamene sálal chlad, jako by budova byla chlazená.

„Vlastně spíš v krku,“ opravila se Hayová. „Je hluboko, jako by ho spolkla. Chtěla jsem to nechat na Franklinové, ale zdržela se.“

„Tak do toho,“ řekl Kett.

Hayová přikývla, znovu zmizela za ohybem schodiště a promluvila na někoho o pár schodů výš. Pak se vrátila s ocelovou pinzetou.

„Nepůjde mi to tak dobře jako Emily.“

Přesunula se do lepší pozice a zasunula pinzetu do úst mrtvé ženy. Pomáhalo, že ženina ústa byla rozevřená dokořán, a pinzeta po pár jemných škubnutích vyklouzla ven. Zápach na schodišti se okamžitě proměnil a Ketta z nakyslého oděru žaludečních šťáv zalil studený pot.

Hayová vzala předmět z pinzety a zvedla ho. Byl to smotek červené látky, který velikostí i tvarem připomínal doutník.

„Další dáreček,“ poznamenala bez špetky pobavení. „Chceš to otevřít?“

„Nemám rukavice,“ odpověděl Kett.

„Počkej.“

Hayová položila předmět na důkazní sáček a vytáhla fotoaparát. Schodiště zaplavily výboje blesku. Když skončila, opatrně pomocí kovové pinzety odhrnula okraj látky. Kett měl pocit, že to trvá celou věčnost, ale nakonec se jí podařilo balíček rozmotat.

„Ne,“ vydechla Savageová.

„Co?“ zeptal se Kett. Nechápal, na co se dívá. Připomínalo to tenký párek nebo...

„Je to prst,“ řekla Hayová právě ve chvíli, kdy to Kettovi došlo. „Ale nepatří naší oběti. Odhaduju, že patřil mladé ženě. Čistý řez v kloubu.“

Stěny schodiště jako by se ještě víc přiblížily, prostor se zužoval. Kett měl pocit, že stojí v hadím žaludku.

„A je tu ještě něco,“ řekla Hayová a obrátila svou pozornost k látce. „Papír. Něco se tam píše. Myslím, že vám někdo nechal vzkaz.“

Kett a Savageová tiše přihlíželi, zatímco Hayová soustředěně rozmotávala látku. Spočíval na ní kousek papíru velikosti kartotéčního lístku.

„*Bylo nebylo,*“ přečetla, hlas tlumený kamennými zdmi. „*Mladá panna čekala na záchranu před ohavným netvorem.*“

„To je všechno?“ zeptal se Kett a žena zavrtěla hlavou.

„*Ale nikdo nepřišel. Nikdo pro ni nepřišel.*“

Hayová k nim zvedla skelné oči.

„*A ona znovu a znovu umírala.*“

Kapitola třetí

DETEKTIV INSPEKTOR PORTER byl za svůj metr devadesát tři a široká ramena rád, ale nikdy víc než právě teď. Brána temného, úzkého schodiště Cow Tower zela dokořán a on i venku cítil pach smrti, který se linul z jejích útrob. Chodba slupla Ketta a Savageovou jako malinu a Porter byl vděčný, že na něj už nezbylo místo.

Nadechl se chladného listopadového vzduchu a přimhouřil oči proti slunci, které se prodralo skrz mraky plující po obloze. Řeka zurčela kolem a prudce se stáčela za ostrým zákrutem, lhostejná k hrůzám, které obývaly věž vedle ní. Konstábl Duke se zatoulal k vodě a upřeně zíral do jejích hlubin, jako by čekal, že tam najde další tělo. V ruce stále držel ten svůj zatracený zápisník.

Porter ho nechal být a sám se rozhlížel po cestičkách a upravených trávnících kolem věže. Na místo činu se nahrnuli technici v bílých kombinézách a modrých rukavicích a rozmístili několik důkazních značek, ale nebylo jich mnoho. Žena s největší pravděpodobností zemřela jinde. Porter by si na to klidně vsadil.

Obrátil pozornost zpátky k okraji místa činu, kde se i přes Kettovo varování dav opět rozrostl. Novináři samozřejmě také nikam nezmezili, pár jich dokonce přibýlo. A bylo snadné rozeznat zvědavce,

kterí natahovali krky a přišli jen kvůli troše levného vzrušení. Všichni drželi nad hlavami telefony a fotili přes řadu podrážděných policistů, kteří proti nim byli bezmocní.

Za dychtivými přihlížejícími stál ještě jeden muž. Nedržel telefon a ruce měl zastrčené v kapsách špinavých, příliš velkých džínů. Bylo mu něco málo přes padesát, vlasy i vousy měl téměř úplně šedivé a tvář ošlehanou větrem. Přes jedno rameno mu visel velký červený turistický batoh. Vypadal jako tulák, a když vytáhl ruku, aby se podrbal na nose, Porter si všiml, že má špinavé prsty.

A zelené.

Porter vykročil směrem k řadě policistů. Novináři se okamžitě dožadovali jeho pozornosti a chrlili na něj záplavu otázek, ze kterých ho rozbolela hlava. Na žádnou neodpověděl a počkal, až mu jeden z policistů zvedne policejní pásku, aby se pod ní mohl protáhnout. Muž s batohem už byl na odchodu a kráčel po stezce směrem ke katedrále. Kráčel *rychle*.

„Hej,“ zavolal Porter. „Hej, vy tam.“

Muž se ohlédl přes rameno a zrychlil, až mu batoh poskakoval na zádech.

„Haló, pane!“ zakřičel Porter. „*Nechcete*, abych vás složil. Zastavte!“

Muž se tvářil, že ho neslyší, a rozběhl se. Cesta byla úzká, vlevo živý plot, vpravo řeka. Nebylo kam utéct. Porter se rozběhl a během pár vteřin muže dohnal. Než se ho však stačil dotknout, muž se prosmýkl kolem dřevěné lavičky, chytil se jednoho ze stromů lemujících břeh řeky a schoval se za ním, jak nejlépe dovedl. Porter zastavil vedle něj a zamračil se na mužův zátylek a zářivě červený ruksak.

„Páni!“ prohlásil sarkasticky. „Kam se poděl? Zmizel!“

Mužovou jedinou odpovědí bylo vlhké sípání. Pak zachrchlal a ohlédl se na Portera.

„Baf,“ řekl Porter. „Jak se jmenujete?“

„Jak se jmenuju?“

„Jo, jak se jmenujete. Můžu vám říct, jak se nejmenujete. Nejste Harry Potter, protože nemáte neviditelný plášť. Takže?“

„Rupert,“ řekl muž.

„Grint?“

„Ne,“ zamračil se muž. „Holden.“

„Pane Holdene, můžete mi říct, proč jste přede mnou utíkal?“

„Protože jste tak velký,“ řekl Holden. „A děsivý.“

„A můžete mi říct, proč jste postával u té věže?“

Holden si odkašlal, neohrabaně se vrátil zpátky na chodník a málem spadl do řeky. Vykřikl a Porter ho chytil za jednu z natažených rukou, ale nepustil ji ani poté, co muž našel ztracenou rovnováhu.

„Zelené prsty,“ poznamenal. „Neřezal jste v poslední době nějaké roští, že ne?“

Muž se mu vytrhl a znovu zavrával.

„Uvědomujete si, že stojíte v mém domě?“ odfrkl si a tváře pod šedým plnovousem mu zbrunátněly. „I já mám svá práva, abyste věděl.“

Porter se podíval na strom a pak na batoh. Pak přikývl a vytáhl odznak.

„Detektiv inspektor Peter Porter, Norfolkská policie. Jste bez domova?“

„Ne,“ řekl Holden a prohlédl si Porterův odznak. „Jsem volný. Jako ten chlap z toho filmu *Útěk do divočiny*. Ten, co šel žít do hor.“

„Myslím, že umřel,“ poznamenal Porter a zastrčil si peněženku zpátky do kapsy. „Zeptám se vás znovu, co jste dělal u té věže?“

„Jen jsem se díval,“ řekl muž. „Na své vlastní zahradě člověk obvykle takový povyk neslyší.“

„Víte, co se stalo?“

„Mrtvola,“ řekl. „Slyšel jsem, jak se o tom bavili policajti. Žena. Je mrtvá?“

„Mrtvoly obvykle mrtvé bývají,“ odvětil Porter. „Nebyl jste tu náhodou včera večer?“

„Většinou tu jsem,“ řekl Holden. „Ale ne vždycky. Ochlazuje se. Brzy se na zimu vrátím domů.“

„Domů?“

„Do svého domu.“

„Vy máte dům?“

Holden přikývl.

„Hned za řekou. Tohle je volba, ne nutnost. Je to způsob, jak vidět svět, jak poznat, jací lidé opravdu jsou. Jako vy. Viděl jste mě v tom davu a rozhodl jste se, že vám stojím za to, abyste mě pronásledoval. Proč?“

„Férová otázka,“ pokrčil rameny Porter. „Nevím. Říkejte tomu instinkt policajta. Vrazi se často vrací na místo činu, zvláště pokud pro ně něco znamená. Měl jsem oči otevřené a vy jste mě zaujal. A ještě k tomu jste se dal na útěk.“

Holden polkl a zadíval se za Portera, směrem k věži, která vyčuhovala mezi stromy jako nějaký mytický obr.

„Večer jsem tu byl,“ řekl po chvíli. „Ale začal mě štítat ten zatracený déšť. Asi v půl sedmý jsem se přesunul do podchodu u Pull's Ferry, už byla tma. Občas se tam schovávám, dokud mě nevyženou.“

„Nevšiml jste si někoho podezřelého? Něčeho neobvyklého?“

Holden přešel k lavičce, posadil se a nechal si batoh sklouznout z ramen mezi nohy. Porter zvažoval, jestli by neměl nahlédnout

dovnitř, ale nakonec si to rozmyslel. Holden měl pravdu. To, že žije venku, ještě neznamená, že nemá svá práva.

„Viděl jsem dva chlápky, jak si to rozdávaj támhle na hřišti,“ řekl. „Žádná romantika, to vám povím. A pak se mi liška vysrala přímo u postele.“

Ukázal na zapáchající hromádku vedle lavičky, kolem které bzučely mouchy.

„Pár běžců, pár pejskařů, nějaký lodě. Ale ne, nic podezřelého.“

„A vaše ruce?“ zeptal se Porter a kývl na mužovy prsty.

„Město zrovna posekalo trávu. Je to hrůza, všechno zezelená. A nejde to dolů.“

Porter znovu vytáhl peněženku a podal mu vizitku.

„Kdyby vás ještě něco napadlo, dejte mi vědět,“ řekl. „A zkuste se nad tím pořádně zamyslet, ano? A poptejte se mezi lidmi, jestli něco neslyšeli.“

Muž si vizitku vzal a schoval ji do batohu.

„Jasně, až dorazím do kanceláře, dám si ji do diáře, a jestli mě něco napadne, pošlu vám fax.“

Řekl to s tak vážnou tváří, že Porter nevěděl, jestli mu věřit, nebo ne.

„Dobře. A jedna rada, pane Holdene. Když vám policajt řekne, abyste zastavil, tak prostě zastavte.“

„Jasňačka. Zavřete za sebou, až půjdete, jo?“

Muž se sípavě rozesmál a Porter se vydal zpátky k věži. Řeku teď měl po levici a pomalu se po ní šinula turistická loď s několika znuřenými dětmi na střeše. Zamávaly mu a on jim s úsměvem zamával nazpátek. Když se znovu protáhl pod páskou, Kett a Savageová zrovna vycházeli z věže. Oba vypadali o pár desítek let starší, než když do ní vstupovali. Savageová se předklonila a opřela se o kolena.